

РЕШЕНИЕ

№ 28392

гр. София, 14.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав, в
публично заседание на 04.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **11155** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано по е жалба от Т. Я. К. и Б. Т. К., в лично качество и като майка и законен представител на малолетните А. М. Д. и Т. Б. К., срещу Заповед №РЛН25-РД09-354/08.10.2025г. на кмета на район „Л.“-Столична община, с която на основание чл.99, т.2 АПК, са отменени настанителни заповеди рег. № РЛН25-РД66-23/17.09.2025 г. и рег. № РЛН25-РД66-24/17.09.2025 г. на кмета на СО район „Л.“ за пренастаняване на домакинството на Т. Я. К., с [ЕГН], в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]/7-ми жилищен/, ап. 20 и семейството на Б. Т. К., с ЕГН: [ЕГН], в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] с което е оставена в сила настанителна заповед ЖН-04-054/31.08.2009 г. на кмета на СО район „Л.“ за ап. 90, ет. 14, [жилищен адрес] ж.к. Л.“.

В жалбата се излагат съображения, че обжалваният административен акт е нищожен, алтернативно-унищожаем. Поддържа се, че е издаден в нарушение на изискванията за форма и мотивираност на административните актове. Излагат се съображения, че в административното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване на правото на защита на жалбоподателите. Възражава се и, че не са налице материалноправните основания за издаване на оспореният акт, тъй като в жилището, което до този момент жалбоподателите са използвали, са се самонастанили лица, които отказват да го напуснат, а другите две жилища напълно отговаря на жилищните нужди на жалбоподателите, предвид, че семействата им са две и са налице основания за преместването им. Твърди се, че административният орган не е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая, а

постановеният административен акт е и в противоречие с целта на закона. Прави се искане оспореният акт да бъде отменен. Заявява се искане за присъждане на разноски.

В съд.з. жалбоподателите Т. Я. К. и Б. Т. К., лично и с адв.Ж., поддържат жалбата. Претендира се адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът - кметът на район „Л.“-Столична община, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Н., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Твърди, че вместо самите те да ползват предоставеното им общинско жилище, жалбоподателите са допуснали на някакво основание „самонастанилите се“ обитатели, като за заварените обитатели има данни, че живеят в общинския имот от 2015 г. Сочи, че установеното нарушение на задълженията на наемателя, е основание за преразглеждане на въпроса за пренастаняването на неговото домакинство. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните, събраните и приети по делото писмени и гласни доказателства и като прецени законосъобразността на оспорвания административен акт на основанията по чл.168, ал.1 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С настанителна заповед № ЖН-04-054/31.08.2009 г. на кмета на район „Л.“-СО, Т. Я. К., С. П. К. и техните деца - Б. Т. К. и Б. Т. К., като четиричленно семейство са настанени в общинско жилище - апартамент 90, ет. 14, [жилищен адрес] ж.к. Л., състоящ се от една стая, дневна, кухня и обслужващи помещения. Застроена площ на цялото жилище е 67,79 кв.м.; жилищна площ – 29,32 кв.м., заедно с избено помещение №20 с площ от 1,28 кв.м. и 0,959 ид.ч. от общите части на сградата и право на строеж върху мястото. За жилището е съставен АОС № 5543 от 21.06.2001г. на СО, район „Л.“.

На 16.10.2009 г. между Столична община, Район „Л.“, представлявана от кмета на района, и Т. Я. К. е сключен договор за наем на гореописания имот – общинско жилище.

На 21.02.2025 г. е подадено заявление № РЛН25-ГР94-751/21.02.2025 г. от Т. Я. К. за замяна на обитаваното от него и домакинството му двустайно общинско жилище /ап. 90, ет. 14, [жилищен адрес]/ за две по-малки такива.

Заявлението е разгледано на заседание на комисията по чл. 23, чл. 25 и чл. 26 от НРУУРОЖТСО при район „Л.“ проведено на 21.05.2025 г., видно от приложения Протокол №1 от същата дата. С решение по т.1.1 от дневния ред комисията е настанила Т. Я. К. – тричленно домакинство в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]/7-ми жилищен/, ап. 20, състоящ се от една стая, кухня и сервизни помещения, със застроена площ от 48,54 кв.м. и жилищна площ 17.59 кв.м. (АОС №9029 от 13.03.2015 г. на СО- Район „Л.“). С решение по т.1.2 от дневния ред комисията е настанила Б. Т. К. – четиричленно семейство в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] състоящо се от дневна, кухня и сервизни помещения, със застроена площ от 45,68 кв.м. и жилищна площ 19,38 кв.м. (АОС №9043 от 13.03.2015 г. на СО- Район „Л.“).

Последвало е издаване на настанителни заповеди № РЛН25-РД66-23/17.09.2025 г. и № РЛН25-РД66-24/17.09.2025 г. на кмета на СО район „Л.“ за пренастаняване на Т. Я. К., с [ЕГН], в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]/7-ми жилищен/, ап. 20 и Б. Т. К., с ЕГН: [ЕГН], в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Заповедите са получени на 17.09.2025 г., видно от протокол с вътр. №РЛН25-КП71-238 от същата дата. За двете жилища не са сключени договори за наем, което е необходимо за завършване на фактическия състав на пренастаняването.

На 24.09.2025 г. Т. К. е подал декларация до кмета на СО-Район „Л.“, в която декларира, че ще освободи общинското жилище, находящо се на адрес: [населено място],[жк], [жилищен

адрес]0, на дата 03.10.2025 г.

С писмо изх. №РЛН25-ГР94-3110 от 25.09.2025 г., кметът на район „Л.“-СО уведомява К., че на 03.10.2025 г. в 10:00 ч. служители на района ще посетят адреса за приемане на жилището. Посочено е, че в случай, че жилището не бъде освободено на посочената дата и час, заповеди № РЛН25-РД66-23/17.09.2025 г. и № РЛН25-РД66-24/17.09.2025 г. кмета на СО, район „Л.“ ще бъдат отменени.

На 30.09.2025 г. в деловодството на СО, район „Л.“ е входирано писмо с вх. №Към РЛН25-ГР94-3110-(1) от Т. К., в което е посочено, че в общинското жилище на адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, има самонастанили се граждани, които отказват да напуснат имота, не предоставят достъп до него и отказват да върнат ключовете.

На 03.10.2025 г. служители на района са посетили адреса в [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, за приемане на жилището. Т. К. и Б. К. присъствали на мястото, но нямали достъп до апартамента. На мястото са присъствали и служители на 09 РУ СДВР за съдействие. На адреса са установени лицата А. А. К. и А. С. К., които твърдели, че Т. К. им е предоставил общинското жилище и живеят в него от дълго време. За установеното е съставен Констативен протокол от 03.10.2025 г.

Изготвен е доклад вътр. №РЛС25-ВК66-465/03.10.2025 г. от началника на отдел „УОСЖФ“, с който на кмета на Район „Л.“-СО е предложено издадените от него настанителни заповеди № РЛН25-РД66-23/17.09.2025 г. и № РЛН25-РД66-24/17.09.2025 г. да бъдат отменени.

Въз основа на тези обстоятелства е издадена оспорената в настоящото производство Заповед № РЛН25-РД09-354/08.10.2025 г. на кмета на район „Л.“ – Столична община, с която на основание чл.99, т.2 от АПК, са отменени настанителни заповеди № РЛН25-РД66-23/17.09.2025 г. и № РЛН25-РД66-24/17.09.2025 г. на кмета на СО район „Л.“ за пренастаняване на Т. Я. К., с [ЕГН], в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]/7-ми жилищен/, ап. 20, и Б. Т. К. с ЕГН: [ЕГН], в общинско жилище, находящо се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] и е оставена в сила настанителна заповед № ЖН-04-054/31.08.2009 г. Като мотиви в акта е посочено, че в продължение на години Т. Я. К. е действал недобросъвестно и противоправно, тъй като на адреса на общинското жилище са заварени обитатели - А. А. К. и А. С. К., които твърдят, че живеят в него от 2015 г., предоставен им под наем от Т. Я. К.. Посочено е също, че е налице недовършено административно производство по пренастаняване на домакинството в две жилища.

За изясняване на делото от фактическа страна с разпитани свидетелите П. С. Г., М. Т. К. и Е. Е. А..

П. С. Г., племенник на Т. К., посочва, че често са ходили в старото жилище при Т. и Б. и е виждал първата им настанителна заповед. Т. пуснал молба до районния кмет да замени двустайното жилище с две по-малки, тъй като Б. си има отделно семейство. Свидетелят твърди, че К. и Б. живеят в новите жилища от м. май, докато им се изготвят настанителните заповеди. Едното жилище било в ж.к Л. [жилищен адрес] другото - в [жилищен адрес] където живеят Б. и нейното семейство. Свидетелят посочва, че жилището, в което е настанена Б. и семейството ѝ има нужда от ремонт. Въпреки това те вече живеели там, а преди това са живели при него, при приятели, защото в блок 436 в старото жилище имало самонастанили се. Според свидетеля са правени опити да изведат самонастанилите се, без да се саморазправят с тях, но били заплашени от тях с техни роднини – бивши полицаи. По данни на свидетеля, Б. и Т. са настанени в старото жилище през 2009 г., като от повече от година не живеят в това жилище. Сочи, че за кратък период - до шест месеца са пребивавали в Германия. Относно семейство К. посочва, че са познати/ приятели на Т. и че последният ги е настанил в жилището докато отсъстват.

Настаняването се е случило преди около две години. Поискали са устно съдействие от Общината за изваждане на самонастанилите се лица. Първият път, когато са посетили кмета на района бил преди около две години, през 2024 г., а последният през август 2025 г., който ги е насочил към началник общински имоти. Т. пуснал сигнал и до 09 РПУ, имало и протоколи за самонастанилите се лица. На 03.10.2025 г., в 10,00 часа, в присъствието на полицаи от 09 РПУ, Т., съпруга му, синът му, се съставил констативен протокол от служители от СО-Район „Л.“ и са предадени трите ключа. По данни на свидетеля, Т. писмено не е уведомявал общината за самонастанилите се, нито че заминава за чужбина. Според свидетеля след като се върнали от чужбина Т. и семейството му се настанили при познати, в махалата във Ф., в една стаичка се събирали седем-осем човека.

Свидетелят М. Т. К. познава Т. от неговия дядо, повече от 30 години. Посочва, че Т. живее във Ф. отдавна, два пъти в месеца се виждали в С., но не е бил в дома му. По данни на свидетеля жалбоподателят не е живял в чужбина, или ако е живял е било за по- малко от месец. Според свидетеля, съпругата на Т. работи в Български Футболния съюз от 10 години и всеки ден ходи на работното си място. С Т. се виждали на стадиона във Ф., като общите им интереси били за развиване за футбола в квартала и в Л..

Свидетелят Е. Е. А., който живее в блок 436, на бул. Р. Д., ж.к. Л. в [населено място], посочва, че е домоуправител на етажната собственост от пет години. Виждал е Т. преди около половин година, останалите членове на семейството му ги вижда за първи път в залата. Според свидетеля К. не живее в блок 436, ет. 14, ап. 90. От 10 години на адреса живеят семейството на А. и А. К. с двете им деца. Свидетелят посочва, че преди половин година, Т. му съобщил, че като домоуправител трябвало да изгони това семейство от въпросното жилище, тъй като нямали права да живеят там. Свидетелят е наясно, че въпросното жилище е общинска собственост, като общо в блока били 14 общински жилища, но няма представа на какво основание семейството го обитава. Посочва, че семейство К. са изрядни- плащат си такси, от общината не е имало оплаквания, че не са си платили наема, уважавано семейство са, целият блок ги познавал, не е имало повод и нямало как да провери лични документи, срещу тях не е имало жалби и оплаквания, не е имало проверка от МВР. Според свидетеля от общината проверяват, но няма законов ред такива проверки да минават през домоуправителя. Последно видял случайно представители на общината преди два-три месеца. От общината го търсили за информация, ако има някакъв проблем - някой не е плащал, има ремонт за общи части и т.н. Свидетелят посочва, че живущите са регистрирани в домовата книга. Понастоящем семейство К. продължавало да живее в жилището.

В горния смисъл са и писмо изх. № РЛН25-ГР94-3224 до А. С. К. с известие за доставянето му и писмо изх. № РЛН25- ГР94-3225 до А. А. К. с известие за доставянето му, получени на адреса на жилището в[жк], [жилищен адрес]0; Сведения на домоуправителя и подписа на живущите във входа (л.18-23 от делото);

По делото са представени картотечни преписки на Б. К. и Б. К., декларации по чл. 6 от Наредбата за 2009, 2010, 2013 (2 бр.) и 2014 г.; Удостоверение от 19.02.2026 г. МВР- СДВР - Отдел БДС за Т. К.; ЕР на ТЕЛК № 90252 от 20.01.2026 г изд. от МБАЛ - С.“ АД; Амбулаторен лист на А. Д.; Амбулаторен лист Т. К. от 23.02.2026 г.; Етапна епикриза Т. К. от 23.02.2026 г.; Кардиограма на Т. К.; Ехокардиография на Т. К. изд. от ДКЦ XI С. ЕООД; Трудов договор на Т. К.; Удостоверение за деклариране данни издадено от НАП за Б. К.; Справка от НАП за актуално състояние на трудови уговори на Т. К.; Трудов договор № 123 от 01.06.2020 г. на С. К.; Удостоверение за раждане на Т. Б. К.; Удостоверение за раждане А. М. Д.; Удостоверение за сключен граждански брак; ЕР на ТЕЛК № 90981 от 30.07.2025 г. изд. от МБАЛ - С. Н. Чудотворец - Л." ЕООД; ЕР на ТЕЛК № 92847 от 10.10.2024 г. изд. от МБАЛ „Княгиня Клементина – София“ ЕАД.

Въпреки, че по всички горни документи, посочените адреси на жалбоподателите са в предоставените им от общината жилища, на които са регистрирани по постоянен и настоящ адрес, като взе предвид данните от живеещия в бл.436 в [жк], в който е процесното жилище, свидетел Е. Е. А., управител на етажната собственост, според който в ап.90 от десетина години живее семейство К. и той не е виждал семейството на жалбоподателите в него; родствената връзка между свидетеля П. Г. и жалбоподателите, която е индиция за заинтересованост да помогне на своите близки; както и обстоятелството, че следва подаването на заявление № РЛН25-ГР94-751/21.02.2025 г., и декларация от 24.09.2025 г., че ще освободят жилището на 03.10.2025г., едва на 30.09.2025 г. жалбоподателите са уведомили Общината, че в жилището има самонастанили се лица, въпреки, че дори според свидетеля Г. те нямали достъп до него от преди две години, съдът приема за доказани твърденията от административния орган обстоятелства - че жалбоподателите са преотдали на трети лица предоставеното им общинско жилище и към издаването на заповедта за пренастаняване те не живеят в него.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Подадена е от лица, които са легитимирани да го оспорят, в качеството им на адресати на акта, за които последният е неблагоприятен, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК. По съществото ѝ, съдът съобщи следното:

Оспорената заповед е издадена от кмета на район „Л.“ - СО. Съгласно чл. 46, ал. 1, т. 11 от ЗМСМА, кметът на района изпълнява функции, делегирани му от кмета на общината. Правомощията по управление на общинския жилищен фонд, включително издаването и отмяната на настанителни заповеди, са изрично делегирани на районните кметове по силата на Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища, приета от Столичния общински съвет на основание чл. 45а от ЗОС. В конкретния казус, предмет на оспорване е заповед за отмяна на настанителни заповеди в общински жилища, намиращи се на територията на Район „Л.“ – Столична община. Тъй като производството е възобновено при условията на чл. 99, т. 2 от АПК, административният орган, компетентен да преразгледа въпроса и да отмени предходните актове, е именно органът, в чийто ресор попада управлението на конкретната общинска собственост. Предвид изложеното, оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му от закона и местните наредби правомощия, поради което не е налице отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 1 от АПК.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал. 2 и, ал. 3 от АПК, като е посочен издателят на заповедта, адресатът, правното и фактическото основание за издаване на заповедта и не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да водят до отмяната ѝ само на това основание.

Оспореният административен акт съответства на приложимите материалноправни норми и на целта на закона, по следните съображения:

Правното основание за издаване на процесния административен акт е чл. 99, т. 2 от АПК. По силата на същата правна норма, влязъл в сила индивидуален или общ административен акт, който не е бил оспорен пред съда, може да бъде отменен или изменен от непосредствено по-горестоящия административен орган, а ако актът не е подлежал на оспорване по административен ред - от органа, който го е издал, когато се открият нови обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за издаването на акта, които при решаването на въпроса от административния орган не са могли да бъдат известни на страната в административното производство.

Възобновяването на производството по издаване на индивидуален или общ административен акт е процесуален способ в едно отделно и последващо административно производство да бъде преразгледан влязъл в сила административен акт, когато при издаването му е било нарушено някое от изискванията за законосъобразност (чл. 99, т. 1, 5, 6 и 7 АПК) или когато по причини, независещи от административния орган и от страните в производството по неговото издаване, фактите и обстоятелствата, на които е основан актът, са неправилно установени (чл. 99, т. 2, 3 и 4 АПК). Да се възобнови едно административно производство означава да се постави отново за решаване въпрос, вече разрешен в хода на приключило с влязъл в сила и станал необжалваем административен акт. В този смисъл възобновяването е преодоляване на формалната законна сила на административните актове и своеобразно продължаване на административното производство с ново поставяне на материалноправните въпроси, които са били основен предмет на производството и са били решени с издадения административен акт.

Допустимите хипотези за възобновяване на административното производство за изчерпателно посочени в нормата на чл. 99 АПК. Основание за възобновяване по чл. 99, т. 2 АПК е откриването на нови обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за издаването на акта, които при решаването на въпроса от административния орган не са могли да бъдат известни на страната в административното производство. Под нови обстоятелства следва да се разбират такива факти от действителността, които имат спрямо спорното правоотношение значение на юридически или доказателствени факти. Новите писмени доказателства може да са новооткрити (съществуващи, но неизвестни за страната към момента на постановяване на административния акт) или новосъздадени. За да е осъществена хипотезата по чл. 99, т. 2 АПК е необходимо както новите обстоятелства, така и новите доказателства да са съществени - т.е. да са толкова значими и от такова естество, че да се отразяват върху диспозитива на административния акт, като наличието или отсъствието им да е обуславящо за вземането на решение от органа и определящо съдържанието на акта.

В процесния случай са налице фактически основания, които могат да бъдат подведени под хипотезата на правната норма на чл. 99, т. 2 АПК поради следното:

Сочените като релевантни за процедурата обстоятелства са новооткрити: при посещение на адреса от служители на района за приемане на жилището, съвместно с полицейските служители при 09 РУ на СДВР е установено, че в общинското жилище са настанени лицата А. А. К. и А. С. К., като по техни данни Т. К. им е предоставил имота под наем и живеят в него от 2015 г., което е потвърдено от домоуправителя на етажната собственост в сведение №РЛН25-ГР94-3220 от 08.10.2025 г.

Става въпрос за новооткрито, но съществувало към момента на постановяване на отменените административни актове обстоятелство по смисъла на чл. 99, т. 2 АПК, от съществено значение за издаването на акта, което не е могло да бъде известно на административния орган по време на висящността на административното производство, във връзка с заявеното пренастаняване, респ. той не могъл да формира адекватно на закона властническо волеизявление и да предизвика целените от приложимата правна норма законови последици. Изискване на закона е новоразкритите обстоятелства относно правнорелевантни факти да са съществени, т.е. да са толкова значими и от такова естество, че да се отразяват върху диспозитива на административния акт, като наличието или отсъствието им да е обуславящо за вземането на решение от органа и определящо съдържанието на акта.

Оспорената заповед е издадена в сроковете по чл. 102 АПК – тримесечен от узнаване на горното обстоятелство и едногодишен от издаването на отменените заповеди.

Съгласно чл.33, ал.1, т.8 от НРУУРОЖТСО във вр. с чл.46, ал.1, т.9 от ЗОС, наемното правоотношение се прекратява при необитаване на жилището от семейството (домакинството) повече от 6 месеца. В р.V, т.7.11 от сключения между страните Договор за наем от 16.10.2009г. също изрично е предвидено, че договорът се прекратява поради преотдаване под наем общинското жилище или по какъвто и да било друг начин на трети лица. В тази връзка действията на жалбоподателите по преотдаване на имота общинска собственост, в който са бил настанени под наем, несъмнено представлява неизпълнение на задълженията на наемателя и е основание прекратяване на съществуващото от 2009г. наемно правоотношение. Доколкото на административният орган не е било известно обстоятелството, че жалбоподателите са изгубили качеството на правоимащи наематели, той е приел, че има правно основание да издаде заповедите за пренастаняване; съответно узнаването на този факт е основание за преразглеждане на въпроса за пренастаняването на семействата на жалбоподателите с настанителни заповеди № РЛН25-РД66-23/17.09.2025 г. и № РЛН25-РД66-24/17.09.2025 г.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че са осъществени предпоставките по чл.99, т.2 АПК, пораждащи правомощието на кмета на СО- Район „Л.“ да отмени настанителни заповеди № РЛН25-РД66-23/17.09.2025 г. и № РЛН25-РД66-24/17.09.2025 г. С оглед на всички изложени съображения, съдът прие, че оспорената Заповед №РЛН25-РД09-354/08.10.2025г. на кмета на район „Л.“-Столична община е законосъобразен административен акт - издаден от компетентен административен орган, в установената форма и при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с приложимите материалноправни норми и целта на закона.

При този изход на спора, правото на разноски е възникнало за ответника-чл.143, ал.3 АПК. То е своевременно упражнено, като е поискано присъждането им преди приключване на устните състезания /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/. Защитата на ответника е осъществена от юрисконсулт, чието възнаграждение при съобразяване с предмета на делото, реално осъществената защита и проведеното едно съдебно заседание съдът определя близо до средния размер-150 лева, съгл. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, както сумата за разноските следва да се превалутира по правилата на чл. 12-13 от ЗВЕРБ.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 3 от АПК, Административен съд София - град, Второ отделение, 31 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Я. К. и Б. Т. К., в лично качество и като законен представител на А. М. Д. и Т. Б. К., срещу Заповед №РЛН25-РД09-354/08.10.2025г. на кмета на район „Л.“-Столична община.

ОСЪЖДА Т. Я. К., с ЕГН-[ЕГН], и Б. Т. К., с ЕГН-[ЕГН], да заплатят солидарно на Столична община съдебни разноски в размер на 76,69 (седемдесет и шест евро и 69 цента) евро.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ДИЯ:

СЪ